

Éden keresésnek sok útja van, de mindenki csak a magáén érhet el oda, csak a maga módján veheti észre, hogy az Éden már nem az (vagy soha nem is volt az), aminek képzelte. Lehet-e ezt célként kitűzni krajcáros gondok, zsúfolt iskolák és osztályok gondjai közepette? Nagyon-nagyon nehezen, de lehet így is, csak nem szabad hosszú időre ezzel élni együtt, és elfogadni a „nevelői lelkiismeretre, a hivatástudatra” való kifogyhatatlan külső és belső hivatkozást. Az ember ösztönösen is napi (szüksős) igényeiből növeli naggyá látens szükségleteit; miért legyenek azok a szignifikánssá váló tárgyak, a kétes redundanciájú korszerűnek nevezett „informáltság”?

Azt gondolom, igen megiszívlelendő lenne

annak a győri fiatalembernek az okfejtése, aki úgy okoskodott, hogy jelenleg a videó, a nagyképernyős, színes televíziók példázatai a tökéletes természetének. Nem tesznek mást, mint társulnak a sokkal. Akinek mindez megvan és eddig műveletlen, érdektelen, ne adj’ isten, buta volt, ezután is az lesz, csak a sok csatorna segítségével, a videóponyva és egyebek hatása alatt akkumulálódik benne a butaság, a „megrögzött kételkedés”, mely a francia enciklopédisták szerint minden progresszívnek, emberinek és haladónak a legnagyobb ellensége. A szuverén, a *tévedni is bátor ember* kovácsolásához azonban kevés a „többkönyves oktatás” kidolgozott, továbbtanult programja és a belevetett rendíthetetlen hit. **AM-ra**

Párhuzamos sorok

Olvasom a *Könyvtáros* 1988/8. számában Kovács Emil írását (*A módszertani munka változásai Veszprém megyében*), és mintha magamat olvasnám. Nem hiába egy seregben szolgálunk – gondolom. Haladok tovább a szövegben és megint magamra ismerem. Aztán megint és megint. Nézem a cikk aláírását, nem szerepelek társszerzőként. Sem idézőjel, se hivatkozás. Csak úgy egyszerűen jelen vagyok, szószerinti fölhasználásban. Jó dolog ez, kedves felebarátaim: behatolni és anyagi erővé válni, mint az ideológia a néptömegekben. Meg aztán: sok fáradságos fejtőréstől kimélhetjük meg magunkat, ha a lap régi számaiból *ollóval állítjuk össze* a maiakat. A főszerkesztő beköszöntőjének új címe lesz: *Így vágtuk össze a számot*.

A hivatkozás nélkül szószerint felhasznált sorok – mintegy két kéziratoldalny terjedelemben – a lap 1982. évi 3. számában, a *Gyógyítás rólvasással* című cikkemben található.

Szente Ferenc

A szerkesztő megjegyzése

Nem öröm a szerkesztőnek a fenti tartalmú sorok közzététele, de kötelessége. Sajnos hasonló eset meglehetősen gyakran előfordul a sajtótörténetben. Hogy mást ne mondjak, a mi

lapunkkal is megesett, hogy más cím alatt, más aláírással jelent meg ugyanazon cikk, méghozzá nem elszórtan összeszedhető „mintegy két kéziratoldalny terjedelemben”, hanem a kötőszavakig bezárólag a teljes szöveg. Pedig az elődöm memóriája összehasonlíthatatlanul jobb volt az enyémnél. Még egy apró megjegyzés: lapunk harmincnyolcadik évfolyamát „tapossuk”, és egyelőre nincs módunk arra, hogy a régi cikkek szövegét számítógéppel összevegyjük a ma beküldött íráskéval.

Már csak ezért is nehezen értem, *Szente Ferenc* miért éppen a főszerkesztőnek ad megszálja gyilkos gúnyja nyilait. Ez esetben ugyanis nem a szerkesztői olló csattogott. Vagy netán az *Ezt mind mi írtuk* című múltidéző rovatunkat kívánja megfricskázni? (Sajnos nem mi találtuk ki a „műfajt”, mégcsak nem is a HVG, szíltében-hosszában alkalmazzák a lapok szerte a világon.) Vagy arra gondol, hogy az „összevagtuk” kifejezésről óhatatlanul a pejoratív „összezsaptuk”-ra asszociál a vajtűfűlű olvasó? Úgy hiszem egyik szurka-pizskára sem megfelelő az apropó. (Mellesleg: a „szöveggyártás” kitűntett eszköze az olló, használják is derekasan.) Mindenesetre sajnáljuk a történeteket, de javasolom, hogy borítsuk rá a feledés fátylát. Sz. F. második mondatának bölcs rezignációjára gondolva, erre is van remény. (B. L.)